

Anden næstformand (Hanne Budtz): Må vi bede om lidt ro i salen — også i denne side af salen.

Økonomi- og budgetministeren (Per Hækkerup): Det foreliggende forslag til folketingsbeslutning indeholder dels nogle konkrete forslag til udflytning af statsinstitutioner, dels en opfordring til regeringen til mere generelt at overveje udflytning, hvor nybyggeri eller nyetablering skal finde sted, og at foretage en systematisk planlægning af yderligere udflytninger. Forslaget skelner med rette mellem udflytninger af bestående statsinstitutioner på den ene side og på den anden side udflytning af statsinstitutioner i forbindelse med nyetablering eller eventuel nyoprettelse af statsinstitutioner. Det er rigtigt, at navnlig udgifter i forbindelse med nybyggeri, ombygning osv. ofte har givet anledning til konkrete overvejelser om udflytning. Det forudsættes da også i det nuværende arbejde med disse spørgsmål i administrationen, at udflytningsspørgsmålet behandles i forbindelse med forelæggelse af nybygningsplaner for regeringens økonomiudvalg.

Som nævnt indeholder forslaget en række generelle problemer, som jeg gerne vil tage op først. Udflytningsspørgsmålet har som bekendt været genstand for overvejelser under forskellige former. Initiativet til arbejdet med udflytningsspørgsmålet blev taget i 1961 med nedsættelse af et udvalg, der fik til opgave at vurdere, i hvilket omfang en udflytning måtte anses for fordelagtig. Udvalget gav i sin betænkning fra 1964 en generel vurdering af problemstillingen og gik i denne forbindelse ind for udflytning som et brugbart middel i en egnsudviklingspolitik. Udvalgsarbejdet fortsatte i de følgende år med henblik på formulering af mere konkrete forslag.

Senere har administrationsrådet behandlet problemerne, og man må nok konstatere, at synspunkterne efterhånden i nogen grad har skiftet karakter. Det oprindelige egnsudviklingsmæssige sigte er til en vis grad

blevet afløst af en bredere målsætning, hvori også indgår hensynet til den administrative effektivitet. Samtidig må det erkendes, at det hidtidige arbejde ikke har kunnet danne grundlag for formulering af en egentlig udflytningsspolitik, og det kan derfor være nyttigt, at spørgsmålet nu bringes frem i tinget til en mere almindelig debat.

Arbejdet med de generelle udflytningsproblemer er taget op i administrationsdepartementet. Som det er nævnt i departementets årsberetning, har man i konsekvens af udflytningsspørgsmålets nære sammenhæng med regions- og landsplanlægningen indledt et løbende samarbejde med boligministeriet og med landsplanudvalgets sekretariat. Efter de foreliggende oplysninger er nu omkring 45 pct. af statens samlede personale ansat i hovedstadsregionen, dvs. Københavns og Frederiksberg kommuner samt i Københavns, Roskilde og Frederiksborg amter. Der har været enighed om, at udgangspunktet for arbejdet måtte være: for det første en vurdering af styrelsernes og lokalforvaltningens udbygningsplaner for de kommende år. For det andet en vurdering af de enkelte styrelser lokaliseringskrav, altså spørgsmålet om placeringens afhængighed af trafikforhold, kontakt til centraladministrationen og folketing m. v., navnlig med henblik på en vurdering af, i hvilket omfang institutionerne burde udflyttes enkeltvis eller i grupper. For det tredje en vurdering af udflytningens relation til landsplanlægningen, herunder spørgsmålet, om udflytningen burde ske til egnsudviklingsområder eller til regionale vækstcentre. For det fjerde må også erfaringerne fra de hidtil foretagne udflytninger indgå i overvejelserne.

Dette arbejde har endnu ikke kunnet afsluttes, men de foreløbige konklusioner, der i øvrigt i vidt omfang er sammenfaldende med synspunkterne i udflytningsudvalgets betænkning fra 1964, kan sammenfattes således: for det første: de udflytningsegne institutioner, dvs. institutioner, der ikke løser regionale opgaver, eller som af andre